

MBAPPÉ

Luca Caioli & Cyril Collot

Mbappé

Vertaald door
Edwin Krijgsman



2019
THOMAS RAP
AMSTERDAM

Copyright © 2018 Luca Caioli en Cyril Collot
Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Edwin Krijgsman
Oorspronkelijke titel *Mbappé*
Oorspronkelijke uitgever Marabout/Hachette
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagillustratie Alan Clark
Vormgeving binnenwerk Perfect Service, Schoonhoven
Druk Bariet Ten Brink, Meppel
ISBN 978 90 004 0419 9
NUR 320

thomasrap.nl

Inhoud

1	Allée des Lilas	7
2	De stad waar alles mogelijk is	15
3	Olala, olala	25
4	De nieuwe attractie	37
5	En de winnaar is...	47
6	Hels paradijs	57
7	Beter dan Thierry Henry	67
8	Met vlag en wimpel	77
9	De verklaring	87
10	Louis II, 21 oktober 2016	95
11	International	103
12	Al kampioen	113
13	De zomersaga	121
14	31 augustus 2017	139
15	Donatello	153
16	MCN	163
17	The Golden Boy	173
18	Een triple om Ronaldo te doen vergeten	185
19	Ter rechterzijde van Koning Pelé	195
	Dankwoord	203

Allée des Lilas

Hij was al op de hoogte gebracht van het bezoek en heeft zich er ijverig op voorbereid. Met een blauwe pen heeft hij een paar dingen opgeschreven. Hij staat te trappelen om ze voor te lezen, maar zijn grootmoeder zegt dat hij nog even moet wachten, dat kan later. Dit is niet het goede moment: zijn grootouders en hun gasten zitten bij een kopje koffie wat te praten. Hij kijkt achterom naar de laptop die hij op de tafel heeft gezet in de kleine woonkamer, waar een grote televisie in het oog valt. Hij luistert en af en toe komt hij tussenbeide. Dan mag hij eindelijk, en die toestemming gaat vergezeld van een advies: lees op luide toon en spreek de woorden duidelijk uit.

‘Hallo iedereen, Kylian is de beste. Hij is de held van Bondy. Iedereen is dol op hem. Hij is een rolmodel voor alle kinderen die voetballen. Hij is héél erg goed. Wilfrid en Fayza hebben hun kinderen netjes opgevoed. Ethan zal in de voetsporen van zijn broer, Kylian, treden.’

Idrisse is negen jaar. Hij gaat naar school, voetbalt bij de Onder 10 en verwoordt met een paar zinnen wat iedereen

in Bondy denkt, van Madame la Maire tot de kinderen die trainen op de velden van het Stade Léo-Lagrange, een paar honderd meter verderop.

Idrisse is de kleinzoon van Elmire en Pierrot Ricles, een stel dat eind jaren zeventig van Martinique naar Frankrijk kwam. Ze wonen op de eerste verdieping van een wit gebouw op de Allée des Lilas nummer 4. Een vijf verdiepingen tellende gemeenteflat uit de jaren vijftig in een rustige, met bomen omzoomde straat in het centrum van Bondy, door sommigen vanwege de straatnamen wat hoogdravend de Cité des Fleurs genoemd. Daar kwam de familie Mbappé in het najaar van 1998 wonen. Wanneer je het eerste trapgedeelte opgaat, zie je nog steeds een brievenbus met daarop

LAMARI-MBAPPÉ LOTTIN 2DE LINKS.

‘Ze kwamen pal boven ons wonen,’ zegt Elmire, ‘in precies zo’n zelfde appartement als het onze: 56 vierkante meter, woonkamer, een keukentje met uitzicht op het Stade Léo-Lagrange en twee slaapkamers. Ik weet nog dat toen ze erin trokken, Fayza in de laatste maanden van haar zwangerschap van Kylian was.’

Fayza – van Algerijnse origine en in die tijd 24 jaar – groeide op in Bondy-Nord, in het stadsdeel Terre Saint-Blaise. Ze ging naar het Collège Jean Zay en bezocht de sportschool pal tegenover hun huis. Toen ze twaalf, dertien jaar was, speelde ze basketbal, daarna koos ze voor handbal. Voor AS Bondy, in de Division 1, speelde ze op de rechtervleugel.

‘Ze begon helemaal onderaan en werd eind jaren negentig een van de beste handbalsters van Bondy. Fayza had charisma. Ze was een van de leiders binnen de ploeg, super-

getalenteerd en een harde,' vertelt een vriend van de familie.

'Ze was een knokker binnen de lijnen, maar ook een heethoofd. Er was niet veel voor nodig om haar opgefokt te krijgen en ze was niet altijd even vriendelijk voor de tegenstander. Als je Fayza een keer was tegengekomen, vergat je dat niet snel meer,' zei Jean-Louis Kimmoun, voormalig directeur en voorzitter van de club, in een interview met *Le Parisien*. 'Maar buiten het veld was en is ze een heel aimabel iemand.'

'Ze praat graag. Ze haalde de hele tijd geintjes uit. Ik werkte een tijdlang met haar samen als instructeur in de wijken Maurice Petitjean en Blanqui, op woensdag en tijdens de schoolvakanties, in de buurthuizen daar. Daar ontmoette ze Wilfrid, ook een instructeur, samen met zijn jongere broertje Pierre en Alain Mboma, de oudere broer van Patrick Mboma, Afrikaans Voetballer van het Jaar in 2000. Ze waren allebei dol op sport, hielden van een dolletje en hadden een sterk karakter. Het lag voor de hand dat ze zich tot elkaar aangetrokken voelden,' zegt een vriend van het stel.

Toen Wilfrid met Fayza naar de Allée des Lilas verhuisde, was hij dertig. Hij werd geboren in Douala, in Kameroen, en was op zoek naar een betere toekomst naar Frankrijk gegaan. Nadat hij eerst in Bobigny had gewoond, verhuisde hij naar Bondy-Nord, waar hij jarenlang voetbalde.

'Hij was een goeie voetballer, een nummer 10, een middenvelder die graag in balbezit was,' aldus Jean-François Suner, technisch directeur van AS Bondy, beter bekend on-

der zijn bijnaam Fanfan. ‘Hij had prof kunnen worden. Hij doorliep de elftallen binnen de club en speelde vervolgens twee jaar in de Division d’Honneur voor een club in een nabijgelegen buurt [Bobigny]. Toen hij stopte, keerde hij bij ons terug. We boden hem een functie aan en hij werd eerst jeugdtrainer en vervolgens hoofd voetbalzaken. We werkten bijna dertig jaar samen, vanaf het seizoen 1988-1989, en herstructureerden de club helemaal. Hij vertrok in juni 2017.’

20 DECEMBER 1998

Sinds die beroemde ‘Eén, twee, drie nul!’ waren er vijf maanden en een paar dagen verstreken. Sinds die twee harde kopstoten van Zinédine Zidane en de *coup de grâce* door Emmanuel Petit in de finale van het WK, die zorgden voor de uitschakeling van het Brazilië van Ronaldo, het fenomeen dat ziek was. De herinnering aan die zaterdag 12 juli en het collectieve delirium lagen nog vers in het geheugen. Anderhalf miljoen mensen die, door het dolle heen, op de Champs-Élysées aan het feesten waren en overwinningsliederen zongen, hoe kon je dat ooit vergeten?

‘*Black-blanc-beur*’ (Zwart-Wit-Noord-Afrikaans), met de menigte die ‘*Zizou for president!*’ scandeerde. Hoe kon je een van de grootste prestaties uit de Franse sportgeschiedenis ooit vergeten? Het was gepast dat in dat door het voetbal gezegende jaar Fayza en Wilfrid het allermooiste kerstgeschenk mochten ontvangen: hun eerste kind. Hij werd

geboren op 20 december en gedoopt met de naam Kylian Sanmi (een afkorting van Adesanmi, wat in het Yoruba ‘de kroon past me’ betekent) Mbappé Lottin. Mbappé, een achternaam die aanleiding zou zijn tot vele gissingen: was Kylian de kleinzoon van Samuel Mbappé Léppé, bijgenaamd ‘Le Maréchal’, de Kameroense middenvelder uit de jaren vijftig en zestig? Of familie van Étienne M’Bappé, de bassist uit Douala? Nee, er was geen verband, zoals Pierre Mbappé zou uitleggen: in Kameroen komt de achternaam Mbappé net zoveel voor als Dupont in Frankrijk en Jansen in Nederland.

Pierre is Kylians oom, een voetballer die bij Stade de l’Est trainde en vervolgens bij clubs als Levallois, Villemomble en Ivry actief was.

Hij haastte zich naar het ziekenhuis om zijn neefje te zien en nam als cadeautje voor de pasgeborene een kleine voetbal mee. Grapjes makend met Fayza en zijn broer Wilfrid zei hij: ‘Let maar op, hij wordt nog eens een beroemde voetballer!’

Een paar dagen na de blijde gebeurtenis gingen moeder en zoon naar huis. Fayza pakte haar baan bij de Mairie de Bobigny weer op, terwijl Wilfrid alleen maar de straat hoefde over te steken om naar de velden van het Stade Léo-Lagrange te gaan, waar hij zijn jongens training gaf. Een van hen genoot zijn bijzondere aandacht: hij was elf jaar oud en was vijf jaar daarvoor vanuit Kinshasa, toen nog Zaïre en tegenwoordig de Democratische Republiek Congo, in Bondy komen wonen. Het leven in hun vaderland was niet makkelijk, en dus hadden zijn ouders besloten om hem

naar Frankrijk te sturen, waar hij kon studeren en een toekomst kon opbouwen. De jongen heette Jirès Kembo-Ekoko. Hij was de zoon van Jean Kembo, ook bekend als ‘Monsieur But’ (Meneer Doelpunt), een middenvelder van de nationale ploeg van Zaïre, die twee keer de Afrika Cup won (in 1968 en 1974). In 1973 scoorde hij in de wedstrijd tegen Marokko twee keer, waardoor zijn ploeg de eerste Afrikaanse nationale ploeg ten zuiden van de Sahara werd die zich kwalificeerde voor de eindronde van het WK (Duitsland 1974). Jean noemde zijn zoon Jirès, ter ere van Alain Giresse, de Franse middenvelder voor wie hij zoveel bewondering had, en hij stuurde hem naar Frankrijk, waar hij bij een oom en zijn oudere zus kon gaan wonen. In 1999 werd Jirès Kembo-Ekoko voor de eerste keer officieel als speler aangemeld, bij AS Bondy. Wilfrid was zijn eerste trainer, en al snel werd hij ook zijn wettelijk voogd en vader.

‘Het is moeilijk uit te leggen, maar het leek of ik altijd al op hem had gewacht,’ vertelde Jirès jaren later. De familie Lamari-Mbappé Lottin nam hem in huis. Ze adopteerden hem niet, maar hij zou hen altijd mam en pap noemen, want zij waren het die hem liefde gaven, hem hielpen als hij problemen had met anderen en eraan bijdroegen dat hij zijn droom om profvoetballer te worden kon waarmaken. Jirès ging in de Allée des Lilas wonen en werd Kylians grote broer, rolmodel, idool en eerste voetbalheld. De burens herinneren zich nog dat hij in het weekend thuiskwam van de nationale voetbalschool in Clairefontaine, of dat Fayza en Wilfrid hem meenamen naar belangrijke voetbalwedstrijden.